

Les festes majors

La festa major, de l'un any a l'altre es esperada. Tothom l'espera: nins, joves i vells. Els nins amb joia, perquè en sa edat sempre s'espera amb expansiva alegria tota novetat, tot traji, tot trasbals previament anunciat. Els joves amb el cor i'l cap plens d'il·lusions; pensant amb els trajos i bonichs amb que s'han de habillar, les noies; pensant amb els balls, les foresteres i la brometa que podran fer, els nois. Els vells amb la remembrança de grats recors i amb faguera esperansa; amb el recort de ses proeses de joves, de quan ells organitzaven els balls y les festes, que a son dir, eran millors, molt millors que les d'avui; amb l'esperansa d'omplir sa casa de convidats, d'aquells convidats a qui veuen un sol cop l'any i amb qui l'oneix o antiga y ferma amiatat o proxí parentiu. Tothom espera la festa major amb gran deliri.

¿I en sí qu'es la festa major? Les festes majors, treientne la part que correspon al espadiment familiar amb la renovació i enfortiment de les relacions d'amiatat o parentiu, tenen quelcom de carnavalesques i'ns explicarém.

En primer lloc, aquestos dies tothom procura aparentar lo que no es; els del poble per necessitat, per educació, per compromís, s'han de mostrar espléndits davant de sos convidats, fent moltes voltes esforços de flaqueja per a quedar bé davant de parents o amics més rics qu'ells, amagant a vegades una llàgrima d'angoixa, amb una mitja rialla, quant no per dissimular mes, amb una d'esclatant i nerviosa. Dels que van a festa major, tampoc la majoria se presentan tal com son; alguns per pobres que sigan, per angunies que passin, per necessitats que tingan, volen apareixer, sino com a ricatxos, com a gent que gaudeix un bon passar, quan a voltes han hagut d'enmanllevar els diners per al viatge.

¿I els balls? ¡Oh! els balls! Els balls d'envelat que son els típics de festa major de fora, tenen molt de balls de disfresses. Fixeushi: allí sol reunirshi una munió de gent desconeguda entre si, abigarrada, de tots estaments, i que molts d'ells no's tornarán a veurer mai mes. Els joves aquells dies, si no hi ha compromisos o grans simpaties de per mitg, buscan la novetat, fent ballar a les forasteres, aquelles aquí no coneixen i a quals orelles poden mormolar impunement frases d'amor, d'entusiasme, sens compromís, perquè ni ella sap qui es son galán ballador, ni ell qui es sa parella, fentse càrrec uns i altres i posant en práctica aquell adagi castellà

de *si te he visto no me acuerdo*, volguentse enganyar mútuament, abundant diálecs per aquest istil.

Tot baliant una americana:

—¿Vosté deu ser de Barcelona?

— Si senyor.

—¿I han vingut a festa major?

Vosté dirá, be ho sembla—diu ella amb tó mofeta—¿I vosté es d'aquí?

—No senyoreta, de Sabadell.

—Doncs ¿també ha vingut a festa major?—diu amb impertinencia marcada.

—Cada any hi vinc—respón ell un xic molestat.

Nosaltres també... (pausa)—ella mirantse 'l jove, veientlo ben arreglat, fi, olorós, molt ben pentinat, amb un hermos bigoti prisat, amb unes mans blanques, aristocràtiques, fines, molt fines, pensa, que son aspecte no es d'un qualsevol i amb la natural curiositat d'una noia pregunta de cop:

—¿Te alguna familia coneguda o parents?

—Parents no, amics molts.—afeixint amb intenció—Amb les relacions de la nostra industria, coneixém a molta gent.

—¡Ah! ¿Es industrial vosté?

—Si, senyoreta... ¿m puc permetrer demanarli un altre ball?

La noia que creu tenir davant seu tot un fabricant de Sabadell:

— Com vosté vulgui... pro ja deu tenir altres compromisos vosté.

— No ho cregui pás senyoreta...

—Pilar.

—Be, Pilar, ¿me compromet la polka que vé?

—Bueno, si tant ho demana.

—Cregui que'ls ballaría tots amb vosté... ¿vol?

—No, tots no, que dirían la mamá i les cosinetes.

— ¡Ah! ¿son cosines de vosté les Torrents?

Si, senyor. Ja veurá, cad'any s'empenyen en que vinguém a festa major, i la vritat, el papá, perquè no's creguin que'ns ne doném de menos... ¿sap?... res per ferlos contents, vením.

—¿Viuen a Barcelona mateix, vostés?—fa ell per esbrinar qui es.

—Si, senyor. Ja veurá, el papá te un empleo al Banc Arnús i com es de tant compromís i no'l pot deixar ¿sap? vením la mamá i una servidora.

—Ell mossegant l'am—Be, be Pilar, m'ha de concedir algún ball mes.

—No, avui no; si demá torna ja veurém.

En aixó s'acaba el ball. El jove, fi, de mans blanquíssimes, acompanya sa parella a lloc, esperant dret davant del grupo que forma ella i ses cosines, donantoshi conversa, a que's comensi l'altre ball qu'es la polka compromesa; seguint la conversa per el mateix camí, confirmantse mes ella en qu'ell es un jove de totes prendes i fabricant de Sabadell, i ell qu'ella es una hermosa i simpática morena, filla d'un alt empleat de ca l'Arnús.

Després quant acabat el ball tornen a casa, pregunta ella a sa cosina gran.

—¿Qué'l coneixes aquell jove qu'ha ballat amb mi?

—Si, prou que'l conec.

—Es molt fi.

—Ja ho crec.

—Te unes mans molt fines i aristocràtiques.

—Esclar, com qu'es barber.

—¡.....!

Ell per altre part intrigat amb aquella noia, pregunta a un seu amic molt conegut dels Torrents.

—¿Qui es aquella forastera que tenen a can Torrents?

—¿Aquella morena? ¿Que t'agrada?

—¿Be, qui es?

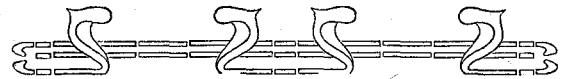
—Una modisteta de Barcelona.

—¡Una modista! Si diu que son pare te un empleo de molt compromís al Banc Arnús.

—Si que li té, es el porter.

—¡.....!

De casos com aquest, en festes majors ne solen entrar tretze per dotzena. ¿I no es aixó un ball de disfresses sense careta? Si, ho es, mes precisament en aixó está l'atractiu dels balls de festa major.

Crónica de la Comarca

Mollet

La nostra festa major transcorregué tranquila y sossegada com era de desitjar.

Les funcions de teatre foren del agrado del públic, esmerant-se, amb-dues companyies, en cumplir bé son comés.

L'espléndida il·luminació del espaiós envelat, Ateneu - Aliansa, cridá poderosament la atenció per son magnífic cop de vista.

La orquesta "Antiga Unió Filarmónica", bé com sempre.

El Festival escolar va celebrar-se amb tota satisfacció, i, avans de la repartició de premis als nois i noies, nostre apreciat senyor rector mossen Jaume Fabregat, dirigí la paraula al públic, i amb el llenguatge franc que li es peculiar, explicá el significat de la festa fent ressaltar l'importancia d'ella i calificant-la de la nota mes hermosa i simpática de la festa major, ja que tot'ella respirava Amor, Desinterés i Abnegació envers els tendres infants, hemes en formació, i que demá han de ser els puntals mes fermes de la societat. Tant atinat parlament fou coronat amb fors picaments de mans.

La societat "La Aliansa" celebra avuy a la tarde junta jeneral extraordinaria per haver-hi qui vol demanar responsabilitats a la junta directiva per a